

Мати

Петро Карманський

Роби й роби. Затерпла спина.
І вже не чую рук.
О боже мій! Чи я спочину
Від тих незмірних мук?
Прийде осіння нічка...
Настала ніч, усякий ліг,
Заснула вся родина,
А мати, знай, валиться з ніг:
Не спить чогось дитина...
Роби й роби. Затерпла спина,
І вже не чую рук.
О боже мій! Чи я спочину
Від тих незмірних мук?
Прийде свята неділя...
Прийшов святий недільний день
Усякий спочиває,
Вона ж на клаптику стерень
Худібки доглядає.
Роби й роби. Затерпла спина,
І вже не чую рук.
О боже мій! Чи я спочину
Від тих незмірних мук?
Пожди, зима настане...
Прийшла зима. На темнім ложі
Простує всякий члени,
Лишень вона одна не може
Спочить від веретена.
Роби й роби. Затерпла спина,
І вже не чую рук.
О Боже мій! Чи я спочину
Від тих незмірних мук?
Як ляжеш в темнім гробі...
Почила мати. Тихо згас
Огонь, що грів всю хату.
А діти плачуть: хто про нас,
Сиріток, буде дбати?